

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **PERSTAV, s.r.o.**, IČO: 248 042 82
sídlem Franty Kocourka 2621/23, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2020 č.j. 1315/2020-160-SPR/4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou došlou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 7. 2020 č.j. 1315/2020-160-SPR/4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

rozhodl tak, že se rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 4. 3. 2020 č.j. MHMP 391503/2020/Dol, sp. zn. S-MHMP 1323217/2019/Dol (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ruší a řízení se zastavuje.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobkyně se jako provozovatel motorového vozidla tov. značky X. a specifikované registrační značky dopustila přestupku, neboť v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“) nezajistila, aby dne 18. 6. 2019 v 16:17 hodin v Praze 4, v ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401732, směr z centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to tím, že dosud nezjištěným řidičem byla s vozidlem v daném místě a čase na pozemní komunikaci v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ (v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50) překročena nejvyšší dovolená rychlost, tento řidič jel s uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 76 km/h, a nikoliv 50 km/h, tudíž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 26 km/h, čímž spáchal dosud nezjištěný řidič přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, žalobkyně jako provozovatelka daného vozidla se tak dopustila přestupku podle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a nesrozumitelné, nelze z něj seznat, jak žalovaný rozhodl, výrok rozhodnutí je v rozporu s odůvodněním a odporuje mu. Zatímco podle výroku bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno (což však žalobkyně samo o sobě nerozporuje, neboť to bylo jejím cílem), podle odůvodnění však příkaz č.j. MHMP 2459416/2019/Dol, jímž bylo řízení o přestupku zahájeno, nabyl právní moci, což je schizofrenní. Ve výroku je tvrzeno, že se řízení zastavuje, v odůvodnění pak, že bylo pravomocně rozhodnuto o vině, jde o dvě protichůdná tvrzení. Napadené rozhodnutí tak není srozumitelné, neboť žalobci není zřejmé, jak vlastně žalovaný rozhodl, tedy zda bylo řízení zastaveno nebo bylo rozhodnuto o jeho vině. Rozhodnutí zároveň neposkytuje dostatek právní jistoty, zejména z hlediska výkonu rozhodnutí. Nabyli-li příkaz právní moci, pak nebylo možné rozhodnout o zastavení řízení, a to právě z důvodu překážky věci rozhodnuté.
4. Dále se ohradila proti zveřejňování osobních údajů svých i svého právní zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.
5. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo pro nesrozumitelnost a nezákonnost zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a žalobní námitky. Sdělil, že z postupu zmocněnce ve správním řízení (společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o.) a P. K. je zjevný obstrukční a vědomě zmatečný postup, jehož cílem je vytvářet správní pasti pro orgány vedoucí řízení. Měl za to, že jediným oprávněným zástupcem žalobkyně byl uvedený zmocněnec, P. K. v řízení nijak nevystupoval, během řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. nijak nevyšlo najevo, že by ze specifikované e-mailové adresy mohla být v předmětném řízení zasílána podání jménem žalobkyně; podání ze dne 19. 12. 2019 nesplňovalo stanovené podmínky, nebylo jej možné považovat za přípustný odpor podaný oprávněnou osobou. V řízení o přestupku provozovatele vozidla nebyl P. K. v žádném procesním postavení, a to ani v souvislosti s procesním postavením zmocněnce, nebylo též zřejmé, že by jednal s vědomím žalobkyně či zmocněnce, následné podání zmocněnce ze dne 30. 12. 2019 tak nelze považovat za doplnění předchozího elektronického podání, ale za samostatně podaný opožděný odpor učiněný 9 dnů po nabytí právní moci předmětného příkazu. Měl za to, že odpor ze dne 19. 12. 2019 neměl elektronický podpis a byl podán neoprávněnou osobou, podání ze dne 30. 12. 2019 to nijak neodstranilo, žalobkyně v řízení zmocnila ke svému zastupování toliko společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., jiná plná moc ani nic podobného nebyla v řízení doložena. S ohledem na to žalovaný shledal, že podání ze dne 19. 12. 2019 nebylo učiněno oprávněnou osobou a odpor proti příkazu učiněný zmocněncem dne 30. 12. 2019 byl opožděný. Jelikož v řízení nebyl podán včasný odpor oprávněnou osobou, nabyl příkaz č.j. MHMP 2459416/2019/Dol právní moci dne 20. 12. 2019, prvostupňovým rozhodnutím tak bylo rozhodnuto podruhé o téže věci (tj. též přestupku provozovatele vozidla) a žalovanému podle zásady ne bis in idem nezbylo nic jiného než prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. Tuto procesní situaci nebylo možné vyřešit jiným způsobem, rozhodnutí není vnitřně rozporné, ani nesrozumitelné, neboť důvody postupu žalovaného jsou z něj zřejmé. Postup správního orgánu I. stupně, který po vydání příkazu dále vedl řízení, byl procesně nesprávný, bylo nutné řízení zastavit. I pokud by žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí v rámci přezkumného řízení, procesní důsledek by byl stejný, neboť předchozí pravomocný příkaz by zůstal v platnosti. Žalobkyně nebyla rozhodnutím dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu nikterak zkrácena na svých procesních právech. Vyjádřil i k požadavku žalobkyně na anonymizaci údajů jejích i jejího právního zástupce.
7. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 10. 2019 žalobkyně dodala správnímu orgánu I. stupně k jeho výzvě sdělení k řidiči vozidla, uvedla, že vozidlo řídil P. K., následně pro případ zahájení přestupkového řízení pro přestupek dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. zmocnila pro celé řízení společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., která jí řeší veškerou administrativu a přebírá též její korespondenci. Na základě další výzvy dodala žalobkyně dne 5. 11. 2019 správnímu orgánu I. stupně sdělení k řidiči vozidla, kde doplnila datum narození P. K. a kde znovu projevila vůli být v přestupkovém řízení (dle § 125f odst. 1 daného zákona) zastupována společností Pomáháme a chráníme, s.r.o.

9. Dne 6. 12. 2019 byl vydán příkaz o uložení pokuty č.j. MHMP 2459416/2019/Dol, jímž byla žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla tov. značky X. a specifikované registrační značky shledána vinnou ze spáchání přestupku, neboť v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistila, aby dne 18. 6. 2019 v 16:17 hodin v Praze 4, v ul. Modřanské (v blízkosti sloupu VO č. 401732, směr z centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to tím, že dosud nezjištěným řidičem byla s vozidlem v daném místě a čase na pozemní komunikaci v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ (v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50) překročena nejvyšší dovolená rychlost, tento řidič jel s uvedeným motorovým vozidlem rychlostí 76 km/h, a nikoliv 50 km/h, tudíž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 26 km/h, čímž spáchal dosud nezjištěný řidič přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, žalobkyně jako provozovatelka daného vozidla se tak dopustila přestupku podle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.
10. Příkaz byl doručen dne 11. 12. 2019 zmocněnci žalobkyně (Pomáháme a chráníme, s. r. o.) do datové schránky a dne 12. 12. 2019 žalobkyni, rovněž do datové schránky.
11. Dne 19. 12. 2019 byla správnímu orgánu I. stupně zaslána e-mailová zpráva bez elektronického podpisu, dle níž žalobkyně zastoupená společností Pomáháme a chráníme, s.r.o. podává odpor proti příkazu.
12. Dne 30. 12. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno prostřednictvím datové schránky zmocněnce podání, ve kterém žalobkyně zastoupená společností Pomáháme a chráníme, s.r.o. podává odpor proti příkazu.
13. Správní orgán I. stupně následně pokračoval v řízení, jako by byl podán řádný odpor proti příkazu, a dne 4. 3. 2020 vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž meritorně rozhodl o vině žalobkyně za přestupek, a to pro totožný skutek, jímž jí uznal vinnou již příkazem ze dne 6. 12. 2019 č.j. MHMP 2459416/2019/Dol. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala.
14. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 7. 2020, žalovaný v odůvodnění uvedl, že dne 19. 12. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně zasláno e-mailové podání bez elektronického podpisu, přitom nebylo zřejmé, kdo je ve skutečnosti učinil, plnou mocí k zastupování žalobkyně disponovala toliko společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o., nešlo tudíž o podání odporu oprávněnou osobou. Konstatoval, že dne 30. 12. 2020 byl textově shodný odpor zaslán z datové schránky zmocněnce, odpor byl tak zaslán opožděně, tj. po lhůtě, která uplynula dnem 19. 12. 2020 marně, dnem 20. 12. 2020 pak příkaz nabyl právní moci. Konstatoval, že uvedený postup zmocněnce je obstrukční a zmatečný, zmocněnec a P. K. svým procesním postavením na sebe nijak nenavazovali, jediným oprávněným zástupcem odvolatele byl zmocněnec, nikoli P. K., z ničeho nevyplývalo, že by ze specifikovaného e-mailu mohla být správnímu orgánu I. stupně zasílána jakákoliv podání jménem žalobkyně, podání ze dne 19. 12. 2019 nesplňovalo zákonné náležitosti, a proto jej nelze považovat za přípustný odpor

podaný oprávněnou osobou. Dále sdělil, že osoba P. K. nebyla v řízení o přestupku provozovatele vozidla v žádném procesním postavení a nebylo vůbec zřejmé, zda odpor z e-mailové adresy podal on, ani zda tak učinil s vědomím žalobkyně či jejího zmocněnce, následně podání ze dne 30. 12. 2020 proto nelze považovat za doplnění předchozího elektronického podání, leč za samostatný a opožděný odpor podaný po nabytí právní moci příkazu. K nevyzývání P. K., zmocněnce či odvolatele k doložení oprávněnosti jeho zastoupení vyslovil, že samotný e-mail ani neprokazoval, že jej podal právě P. K., nebylo tak zřejmé, kdo by byl předmětem výzvy, odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 113/2018. Dospěl k závěru, že zjevně obstrukční postup P. K. a společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., v mnoha jiných řízeních vedl k potřebě aplikovat výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu i v tomto konkrétním případě, a proto nebyl ve vztahu k podání ze dne 19. 12. 2019 nikdo vyzýván k doložení plné moci. Uzavřel, že příkaz byl zákonný, přestupek byl žalobkyni spolehlivě prokázán, podání ze dne 19. 12. 2019 bylo učiněno neoprávněnou osobou, odpor ze dne 30. 12. 2019 byl opožděný, nebyly dány ani podmínky pro vedení přezkumného řízení, pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí. Shledal, že odpor nabytí právní moci dne 20. 12. 2019 a vydáním prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto dvakrát o téže věci, žalovaný byl tudíž povinen prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení vedené po právní moci příkazu zastavit.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen "s.ř.s."). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
17. Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.*
18. Podle § 150 odst. 3 správního řádu *proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřípustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřípustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.*
19. Žalobce namítá zejména nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, nesoulad mezi výrokem a odůvodněním, považuje za vnitřně rozporné, pokud je výrokem řízení zastaveno a pokud dle odůvodnění příkaz nabytí právní moci, a tedy bylo pravomocně rozhodnuto o vině. Soud tento náhled žalobce nesdílí.

20. Soud předně poukazuje na to, že předmětem tohoto řízení je přezkum rozhodnutí, kterým bylo jednak zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a současně zastaveno další řízení. V případě podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu odvolací orgán zrušuje prvostupňové rozhodnutí, neboť ve věci vůbec nemělo být rozhodnuto a rozhodnutí nemělo být vydáno, dochází k napravení pochybení správního orgánu I. stupně, který vedl řízení a vydal rozhodnutí, ač k tomu nebyl důvod. V důsledku vydání napadeného rozhodnutí žalovaného je tak řízení ukončeno pravomocným rozhodnutím - příkazem, jenž má hmotněprávní důsledky pro sféru veřejných subjektivních práv a povinností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, sp. zn. 1 As 225/2016). Jak uvedl Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002: *„Zastaví-li správní orgán správní řízení např. z důvodu, že žadatel na výzvu neodstraní vady žádosti (nepředloží požadované podklady), nerozhoduje tím meritorně o podané žádosti (neposuzuje žádost z hlediska hmotného práva), nýbrž se jeho rozhodnutí zakládá výlučně na aplikaci procesních norem; osoba, ohledně jejíž žádosti bylo řízení zastaveno, není zkrácena na svých hmotných právech, nýbrž opět na právu na meritorní projednání věci. I přesto jsou správní soudy povinny se žalobou proti takovému rozhodnutí o zastavení řízení meritorně zabývat.“* Z toho plyne, že soud je oprávněn napadené rozhodnutí přezkoumat pouze z hlediska splnění procesních podmínek pro zastavení řízení. Další meze přezkumu jsou dány rozsahem žalobních námitek.
21. Ze správního spisu vyplývá, že v rámci prvostupňového řízení byl správním orgánem I. stupně dne 6. 12. 2019 vydán příkaz, který byl doručen zmocněnci žalobkyně a též žalobkyni. V dané věci je tak podstatnou otázkou, zda byl proti příkazu řádně podán odpor, a tedy měly nastat jeho zákonné důsledky, kterými jsou zrušení příkazu a pokračování ve správním řízení. Pokud by tomu tak bylo, napadené rozhodnutí žalovaného by bylo nezákonné a soud by musel přistoupit k jeho zrušení.
22. Dle správního spisu byl příkaz doručen zmocněnci žalobkyně dne 11. 12. 2019, toto doručení se tak považuje za doručení žalobkyni (§ 34 odst. 2 správního řádu). Následující den po doručení začala běžet lhůta pro podání odporu, která skončila dne 19. 12. 2019. Poslední den této lhůty byla správnímu orgánu I. stupně doručena prostá e-mailová zpráva bez zaručeného elektronického podpisu, dle jejíhož obsahu žalobkyně zastoupená společností Pomáháme a chráníme, s.r.o. podává proti příkazu odpor.
23. Podle § 37 odst. 4 správního řádu *podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*
24. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 9 As 90/2008-70: *„Podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě - internetu - bez zaručeného elektronického podpisu podle § 37 odst. 4 správního řádu z roku 2004 je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyvolat.“*

25. Bylo-li podání ze dne 19. 12. 2019 učiněno prostým e-mailem bez elektronického podpisu, nebylo možné dovodit resp. identifikovat, která osoba jej podala, což žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl. K tomu je třeba doplnit, že takové podání nebylo učiněno v zákonem stanovené formě a správní orgán k němu nepřihlíží, ani není povinen odstraňovat jeho obsahové vady, ledaže je takové podání následně do 5 dnů doplněno některou z forem uvedených v § 37 odst. 4 věta první správního řádu. (k tomu rovněž viz shora uvedený rozsudek NSS č.j. 9 As 90/2008-70).
26. V rozsudku ze dne 29. 1. 2015 10 As 266/2014-32 Nejvyšší správní soud konstatoval: „[j]e tedy třeba rozlišovat mezi postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu a postupem dle § 37 odst. 4 správního řádu. Zatímco v případě prvním je vyžadován aktivní postup správního orgánu, který buď podateli pomůže nedostatky podání odstranit či jej k tomu vyzve, v případě druhém aktivní postup správního orgánu vyžadován není (nemělo by ani smyslu, aby správní orgán postupoval aktivně tam, kde fakticky k podání nedošlo, neboť nebyla naplněna jeho forma a podání tak nebylo relevantní) a naopak je to podatel, kdo musí být aktivní a nese sám odpovědnost za řádnou formu svého podání, resp. za důsledky s vadou formy spojené.“
27. Z výše uvedeného se podává, že podání ze dne 19. 12. 2019 nebylo řádným odporem především pro nedostatek formy, toto podání nebylo do 5 dnů v náležité formě doplněno. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud podatele (ani jinou osobu) nevyzýval k doplnění podání v řádné formě. Odpor podaný dne 30. 12. 2019 již nedostatky formy nemohl zhojit, neboť nebyl podán v rámci 5-denní zákonné lhůty (resp. ani v zákonné lhůtě pro podání odporu).
28. Tedy, je správný závěr žalovaného uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle kterého příkaz ze dne 6. 12. 2019 č.j. MHMP 2459416/2019/Dol nabyl právní moci dne 20. 12. 2019, přičemž odpor podaný zmocněncem dne 30. 12. 2019, tj. až po deseti dnech od právní moci, nelze považovat za doplnění odporu podaného neznámou osobou, šlo o autonomní podání, a to opožděné.
29. Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí nesrozumitelností, ani vnitřní rozporností netrpí. Výrok totiž zcela odpovídá odůvodnění a není s ním nijak v rozporu. Příkaz ze dne 6. 12. 2019 nabyl právní moci dne 20. 12. 2019, tím mělo být řízení ve věci předmětného přestupku provozovatele vozidla ukončeno. Správní orgán I. stupně pochybil, pokud následně pokračoval ve vedení správního řízení a vydal prvostupňové rozhodnutí, neboť o věci bylo již pravomocně rozhodnuto příkazem, který se v důsledku nepodání řádného odporu stal konečným rozhodnutím ve věci. Prvostupňové rozhodnutí tak bylo druhým rozhodnutím o téže věci, což není přípustné, neboť vedení dalšího řízení a vydání dalšího rozhodnutí bránila překážka rei iudicatae (věci pravomocně rozhodnuté). Žalovaný tak postupoval zcela správně, pokud prvostupňové rozhodnutí zrušil (neboť vůbec nemělo být vydáno), a řízení zastavil, protože další řízení o téže věci nemělo být vůbec vedeno. O rozpor v napadeném rozhodnutí se tak nejedná, neboť z něj jednoznačně a srozumitelně vyplývá, že správní řízení skončilo pravomocným příkazem, další řízení vedené v téže věci bylo namíste zastavit právě proto, že první řízení o téže věci již bylo pravomocně ukončeno. Žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
30. Nelze souhlasit ani s námitkou, že žalovaný nemohl rozhodnout o zastavení řízení právě v důsledku překážky věci pravomocně rozhodnuté. Rozhodnutí o zastavení

řízení je rozhodnutím procesním, které je nutno učinit tehdy, pokud již bylo ve věci meritorně rozhodnuto; zároveň došlo ke zrušení, tedy odklizení nezákonného rozhodnutí, které vůbec nemělo být vydáno. Odborná literatura k tomu uvádí: „*Odvolací správní orgán zrušuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť ve věci vůbec nemělo být rozhodnuto a rozhodnutí nemělo být vydáno. Z toho důvodu se celé řízení zastavuje. Dochází k napravení pochybení správního orgánu prvního stupně, který vedl řízení a vydal rozhodnutí, ač k tomu nebyl důvod.*“ (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 916 s.*) Procesní rozhodnutí, které ukončuje řízení z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté, je standardním institutem procesního práva (např. v civilním procesu soud řízení zastaví (§ 104 odst. 1 ve spojení s § 159a odst. 4 občanského soudního řádu), v trestním řízení orgán činný v trestním řízení trestní stíhání zastaví jako nepřípustné (§ 172 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. h) až k) trestního řádu), v soudním řízení správním soud návrh odmítne (§ 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) atd.), nejinak je tomu v řízení dle správního řádu.

31. Překážka věci rozhodnuté (tj. vydání pravomocného příkazu) představuje důvod, pro který nemohlo být v téže věci podruhé meritorně rozhodnuto, tedy pro který nemohlo být vydáno prvostupňové rozhodnutí. Překážka věci rozhodnuté tedy zároveň vyvolává i nezbytnost odklizení nezákonného prvostupňového rozhodnutí a procesního ukončení nezákonně vedeného řízení jeho zastavením. Z těchto důvodů vydání příkazu nemůže představovat překážku věci rozhodnuté z hlediska pozdějšího zastavení nesprávně vedeného řízení. Postup žalovaného dle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu byl zcela v souladu s právními předpisy, námitka tak není důvodná.
32. Návrh žalobkyně na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu, a soud se k němu proto nebude vyjadřovat. Soud v této souvislosti pouze odkazuje na přechodí vyjádření Nejvyššího správního soudu k této argumentaci žalobkyně (tj. usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, ze dne 27. 3. 2019, č.j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č.j. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).
33. Soud na základě shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. července 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně